

Beeld: Wout Overkamp

ROGATIONEN

Het zachte licht van de ochtend maakt mij zachtjes wakker. Het is 7:30. Ik kijk mijn kamer rond en denk aan Oma. Ze is vast snel weer beter. Beneden prop ik snel een boterham in mijn mond en vlucht naar buiten. Het is 8:16.

8:27: elf minuten, niet slecht. Ik zet mijn fiets neer en ga het imposante gebouw in.

15.20: Ugh van alle vakken die er zijn vind ik aardrijkskunde het ergst. Super veel informatie waar ik NIKS aan ga hebben later. Echt een nutteloos va... Ik krijg een berichtje van mijn moeder: "Het gaat niet goed met oma, kom nu." Wat? Waarom? Ik zit nog midden in de les. En dan begrijp ik het.

Ik ren het lokaal uit, ik laat mijn tas achter, alleen mijn fietssleutels heb ik nodig. Binnen 6 minuten ben ik er, hijgend gooi ik mijn fiets op de grond, sleutel en al.

"Is ze boven?" vraag ik. Ik ren naar boven en open de deur van haar kamer. Door het kiertje zie ik iets roods, als ik naar binnenstap is het verdwenen. Was het de stress?

Het werk voltooid. Hij laat een doorsnee rijtjeshuis achter zich. De zon verdwijnt achter de horizon. Volgens de Azteken sterft de zon elke avond als hij onder gaat, en word elke morgen wanneer hij opkomt opnieuw geboren.

Hij loopt naar buiten.

De koele avondwind streelt zijn wang. Hij blijft stil staan op straat, zijn net voltooide werk achter zich gelaten. Denkt hij na, over zichzelf, zijn rol, zijn invloed.

Een skelet met een sikkel des doods in een zwart gewaad. Zo

beelden Ze hem graag uit. Uit angst, uit haat, of uit een van de vele emoties die Hij tweeweg brengt.

De lantaarnpalen gaan langzaam aan, de wind van koel naar kil.

Maar ze hebben het mis, Geen skelet in een zwart gewaad, maar een man in een rood pak met een rode hoed en een rode koffer. De kleur van jaloezie, geweld, vuur, passie, geestdrift. Zijn werk door velen gehaat, zijn lof nooit gezongen zonder slechte bedoelingen. Stoïcijns werkt Hij door. In Zijn ogen geen brenger van het einde maar brenger van herdenking, viering en hulding.

Donkere wolken komen genadeloos dichterbij.

Sommigen zijn anders, zij rouwen niet om het einde maar vieren het leven in het leven. Een terugblik, een afsluiting. Zij wensen niet dat hun geliefden huilend om hun graf staan.

Hun inhoud over de ongelukkigen vloeiend.

En zo denkt Hij, stilstaand op de weg. alleen. Het rode pak ongedeerd door de bui. Over, zichzelf, anderen, beginnen, eindigen.

Een jongen komt uit het huis. Hun ogen ontmoeten elkaar kort. De lichtblauwe ogen van de jongen, verdrinken in een oneindige zee van rood. Het is snel over. Maar Hij wist de jongen het begreep. Wie hij was. Misschien niet bewust. Maar hij keek niet meer om, wetend, dat hun ogen nogmaals zouden ontmoeten.